

Al Vènt ad Tramontána e al Sól

A v cònt na stòria: al Vènt ad Tramontána e al Sól.

Un dë, al Vènt ad Tramontána e al Sól i s lidgávan parchë òn al pretendîva d ëssar più fòrt ad cl átar. A un sèrt mumènt i an visst un viasadôr ch'al gnîva avánti e al g îva adöss un mantëll. I dû ch'i lidgávan alôra i an decîs che al più fòrt al srévv-a-stá quell ch'ag l'avrévv¹ caváda a fjár cavár al mantëll al viasadôr.

Al Vènt ad Tramontána l à tacá a sufiár fòrt, ma più al sufiáva e più al viasadôr al s-a-stricáva fòrt adöss al mantëll, tánt che ala fîn al pòvar Vènt l à duvû lasár pèrdar. Al Sól alôra l ë gnû fôra in cêlo² e dôpp pòc al viasadôr, ch'al g îva cáld, al s ë tòlt³ al mantëll, e la Tramontána l'ë stáda ubligáda a ritgnóssar che al Sól l êra più fòrt ad lià.

T èla piásûda la stòria? La vlémmia ripêtar?

Nota 1 - nel testo scritto *l'arev*.

Nota 2 - nel testo scritto *in ciel*.

Nota 3 - si tratta di un italianismo, come risulta da un confronto con *cavár* subito sopra.